

ind i Undersøgelsens Gang, end det er foreneligt med en Retsplejeordning, der hviler paa et virkeligt Anklageprincip.

Justitsministeriet kan derfor ikke se rettere end, at Anklageprincipets Indførelse foruden Oprettelse af en særlig Anklagemyndighed nødvendiggør Udskillelsen af Politifunktionerne fra Domsmagten, idet en fortsat Forening af disse Beføjelser er i den Grad i Strid med Anklageprincippet, at det maa anses for yderst tvivlsomt, om dette i saa Fald i Realiteten vil blive det raadende i Strafferetsplejen. Endvidere maa man anse det for nødvendigt, at der i hver Retskreds haves mindst een overordnet Politifunktionær, som paa eget Ansvar — under Anklagemyndighedens Tilsyn — kan varetage Anklagens Interesser under Efterforskningen og Forundersøgelsen samt i offentlige Politisager (Forslagets Kapitel 81) tillige, efter at Tiltale er rejst. Da man allerede af Hensyn til de Fordringer, der maatte stilles til saadanne Politiembedsmænds juridiske og praktiske Uddannelse, ikke vilde kunne tillægge dem en Lønning, der var væsentlig lavere end den, der nu foreslaas tillagt de i Lovforslaget omhandlede Politimestre, vilde en saadan Ordning betyde en overordentlig stor Forøgelse af Merudgiften ved Procesreformens Gennemførelse, idet Embedernes Antal vilde forøges fra 152 til 260, en Dommer og en Politimester i hver af Landets 130 Retskrede, eller endnu flere, da det vilde være nødvendigt at ansætte to Dommere i forskellige Retskrede, og man ikke kunde blive ved den i § 17 foreslaaede Grænse af 40,000 Indbyggere, naar Øvrighedsforretningerne bortset fra Politifunktionerne forblev hos Dommeren. Men selv om man vilde fravige den Regel, at hver Retskreds udgør en Politikreds — en Regel, som Ministeriet tillægger stor Betydning af Hensyn til Politiets og Domstolenes Samvirken og Politimestrenes Stillinger som det kommunale Politis øverste stedlige foresatte, og antage, at man, som nu foreslaaet, vilde kunne inndele Landet i 70 Politikrede, vilde dette dog betyde en saa stor Udgiftsforøgelse, at en saadan Ordning allerede af den Grund maa anses for udelukket.

Endelig kunde der være Tale om at gaa den Vej ved yderligere Udvidelse af Statspolitiet, og da navnlig dettes overordnede Personale, at sætte det i Stand til som Hjælper for den egentlige Anklagemyndighed at varetage Anklagens Interesser. En saadan Ordning vilde imidlertid ogsaa blive meget kostelig, idet den vilde kræve Ansættelse af et meget stort Antal Politiinspektører og Politiassistenter, idet der, som ovenfor anført, helst bør være mindst een overordnet Politifunktionær ansat i hver af Landets Underretskrede, og den vilde ikke i større Grad end den i Retsplejelovforslaget omhandlede kunne formindske Kommunernes Udgifter til det stedlige Politi.

Det er saaledes Ministeriets Mening, at et virkeligt Anklageprincip ikke vil kunne indføres i Retsplejelovent af 1909, uden at Politifunktionerne udskilles fra Domsmagten og henlægges til særlige Embedsmænd. Da det endvidere af Hensyn til Politiets Samvirken med Domstolene maa anses for nødvendigt, at der er ansat mindst een overordnet Politifunktionær i hver af Landets Underretskrede og det, saafremt Øvrighedsforretningerne i øvrigt forbliver hos Dommerne, vil være fornødent at mildne Betingelsen for Ansættelsen af to Dommere i Underretskredsene, maa man anse en Ordning, hvorefter kun Politifunktionerne udskilles fra Domsmagten, som utilraadelig paa Grund af dens Kostbarhed i Sammenligning med den i Forslag bragte, der jo desuden frembyder den Fordel, at Forvaltningen i sin Helhed er adskilt fra Retsplejen.

Naar det ærede Udvalg har udtalt Ønsket om, at der indhentes Erklæring fra speciel sagkyndig Side, staar Ministeriet uforstaaende overfor denne Anmodning, da Ministeriet har Grund til at mene, at det sidder inde med al ønskelig Sagkundskab vedrørende Retsplejeforhold.

Zahle.

V. Topsøe-Jensen,
Fm.